

וכתב בנפש חיה דיל' לחדר דר' אליעזר לית ליה מכח בפטיש, ושפיר אמר ר' יוסי לא נחלקו בזה, משום דברשר מלאות ייל' מקצתו עשה היום ומקטתו למחר.

ולפיין' כתוב שם בnf"ח לתוך דברי הרמב"ם (פ"ח דשוגות הלכה ה') שכותב: שבת ויום הכהנים ועשה מלאכה בין השמות שביניהן הרי זה פטור מקרובן, ואני מביא אתה, שהרי אינו יודע עצמו של חטא כמו שביארנו עכ"ל, והוא כר' יהושע בכיריותו במשנה (לעיל יט ע"א). והקשו באחרונים על הרמב"ם זל', דהא מבואר שם במשנה, אמר ר' יוסי לא נחלקו על העושה מלאכה בין השמות שהוא פטור שאני אומר מקצת מלאכה עשה היום וכיו', על מה נחלקו, על העושה מלאכה בתוך היום וכיו', וא"כ הרמב"ם זל' דהביא דינו על עcosa מלאכה בין השמות, לא צריך לומר מטעם שאיןו יודע עצמו של חטא.

אך לפי הניל' כתוב הנפ"ח לישוב, הרמב"ם לשיטתו דפסק (פ"י מהל' שבת הט"ז) דמכתה בפטיש הוא מלאכה, א"כ גם על בין השמות מוכחה לומר מטעם דינו יודע עצמו של חטא עכ"ד.

★ ★

וכתב תלמידו, הגאון הכלוי חמדה זצ"ל בספרו חמורת ישראל (בקור' דרך חיים סי' ד): וא"פ שדברי הכלמה אמר, מכל מקום אין שמוועתו מכוננת במחכתה, ואשתਮיט ליה דברי התוספתא פרק ב' דבריות (ה"י) דאיתא שם, דשאלו חכמים לר' יוסי ממה בפטיש, והשיב להם הגבהה הייתה בשבת והורדה ביום הכהנים עי"ש. ונסתרו דברי קדשו עכ"ב וע"ש עוד משכ"ב בזה.

★ ★

בגמ: ולר' יוסי גמר מלאכה לר' אליעזר פטור הא שמעננא קי' דמחייב.

מבואר כאן דיל' אליעזר דמחייב בגמר מלאכה, אם עקר חפץ בערב שבת, והניחו בשבת, חייב.

בשו"ת אבני נזר (ס"ס רפ"ג, והובא באגלי טל החדש סימן ס"ז) מביא שהקשה לו הגאון מקוטנא בעל זצ"ל דבשבת (פ"ק ע"ש בפיהם"ש לרמב"ם) איתא י"ח דבר נחלקו ב"ש וב"ה, וב"ה דברים הושוו שיש לגוזר, ואחד מהדברים שנזרו הוא זה עוקר וזה מניה. והרי לר' אליעזר כמו שעוקר בע"ש ומניה בשבת חייב, ה"ג זה עוקר

ואולם כל זה יתכן אך לענין מעשה גרידא במקום שאסורה התורה עשיית האדם, Daoz כשלא כיוון, נחשב כלל עשה כלל ולא עבר על המעשה רק על הריגשת ההנהה שלא שלא הקפידה התורה על המעשה ורק על הריגשת ההנהה שלא יהנה האדם מאכילת הלב ומכירת העורות, ותודע שהרי אמרו בש"ס שבועות דף (י"ז ע"ב) דפרישה מנדת באבר ח' הוא בכרות כמו הביאה, משום דיציאתו הנאה לו כביאתו ע"ש, אלא מא דע"ג דאין הפרישה מעשה ביה, ואדרבא הרי פרישה היא, ועכ"ז הויאל ויש בה הנאת ביה, אסורה, [וכן יש להוכיח יסוד זה, מבבא קמא (ל"ב ע"א) שהאהה גם כן מתחייבת באיסורי ביה, ומפרש התם: והכתיב ונכרתו הנפשות העושות (ומקשה אמר דמייק אשטו בתsha"מ, הכאஇeo קעביד מעשה, והיא לא), וממשני, הנאה לתורייהוอาท' להו,இeo מעשה הוא קעביד. הרי דהאהה מתחייבת, ע"ג דיליכא אצלה מעשה, משום מכיוון דעתה לה הנאה חייבת]. א"כ שפיר גם כשהיאנו מתכוין נחשב כעשית האדם, ושפיר חייב ודוו"ק היטב עכ"ד ודפח"ת.

★ ★

בגמ: המתעתק בחלבים ועריות חייב שכן נהנה.

ברמב"ן ע"ז (ס"ו ע"ב) כתוב להוכיח מסויגין, דכמו דמתעתק בחלבים ועריות חייב שכן נהנה, כמו כן דבר שאינו מתכוין בחלבים ועריות חייב, שהרי מתעתק בחלב, הינו שחשב שהוא רוק, והרי ברוק לא היה אכילה כלל כמו שנאמר (איוב ר' י"ט) עד בלע רוקי, הרי דרוק הוה בלעה ולא אכילה, ועכ"ז אף שנחכוין לבלעה ולא לאכילה חייב, הרי דהיכי דנהנה חייב אף שאינו מתכוין, והובא באגלי טל חורש (או"ק כ"ב ס"ק י"ג בהגה"ה ע"ש).

ויעין עוד בשו"ת אבני נזר סי' ר"ג וסי' רנ"א שמבאר דאר' דהוה פסיק רישא, אם כן נימא דמשו"ה חייב, ס"ל להרמב"ן לשיטתו במלחמות פ' כירה דספק פסיק רישא ג"כ מותר וכדעת הט"ז (ס" שט"ז סק"א), ואם כאן אסור, בע"כ דבר שאינו מתכוין אסור בחלבים ועריות.

★ ★

בגמ: אמר לך רבוי יוסי דקדמתם אחורי וכו'.

וכתב בשו"ת נפש חיה (או"ח סי' לו) להקשות, דהא משכחת לה מכח בפטיש דהוא רק ברגע חדא, ולא שייך לומר על זה מקצתו עשה היום ומקטתו עשה למחר.